

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A. Z. S.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

ANUL XLV
MARTIE — APRILIE 1967

CURIERUL ADVENTIST
ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A.Z.S.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

C U P R I N S

8 martie — ziua femeii	V. Florescu
Porunca cea nouă	D. Ghircoiaș
Descoperind pe Tatăl	C. Adv.
Pacea, un dar prețios	Pintilie Baci
Certitudinea învierii morților	D. I. Bădescu
Privește spre natură (versuri)	G. Vasilescu
Hristos a înviat (versuri)	D. Popa-Ticu
Trei săruturi (versuri)	A. V.
Domnul dreptatea noastră	M. Uba
Probleme de doctrină	Exeget
Spiritul Sfânt	C. Alexe
Dumnezeu nu este arbitrar	Moldovan Aron
Rugăciunea...!	Al. Delea
Din viața primei biserici creștine	Hr. Artinian
Necrolog	Comitetul Conf. Cluj
La fântâna lui Iacob (versuri)	I. Bătrîna-Voivodeni

CURIERUL ADVENTIST

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România. Apare la două luni sub conducerea unui comitet.

Redacția și Administrația : București, Str. Labirint 116, Raionul

T. Vladimirescu. Telefon : 21.59.60.

Redactor :
DUMITRU POPA

8 MARTIE ZIUA FEMEII

Fiecare anotimp al anului își are frumusețea și bogăția lui. Însă dintre toate, primăvara cuprinde în miezul ființei și esenței ei nu numai aceea ce în răstimp de luni se va da pe față, ba încă ceva mai mult și anume, avântul vieții cu atmosfera înmăesmată de parfumul proșpețimii, al învierii.

De cită încintare este cuprins ochiul văzînd podoaba de înverzire și îmbelșugare de flori mult nuanțate a pomilor, cheazășie a rodirii bogate; cită liniște îți aduce în suflet întinsul de pajști înverzite.

E cîntec în tot locul pînă-n întins de zare. E cîntecul bucuriei, al nădejzii, al fericirii... e cîntecul primăverii.

Și este minunat și încă foarte potrivit că în primăvară, ba chiar în început al ei, a fost așezată sărbătoarea și sărbătorirea, a ceea ce ne este fiecăruia dintre noi scump: mame, soții, surori.

Ziua de 8 martie, ziua femeii, primăvara naturii, deschizătoare de drum al anului, intruchipează atît de minunat menirea, gingășia, frumusețea, încintarea și imboldul ce-i revine femeii și anume, a fi și a rămîne primăvară în omenire, îmbărbătînd, ținînd trează virtutea și onoarea și innobilînd și încintînd totul prin lucrarea și menirea vieții ei.

Femeia este o primăvară în toată desfășurarea vieții ei, izvor nesecat de forțe ce se cheltuiesc numai spre fericirea celor din preajma ei. Plămădirea ei este plămădirea virtuții, a aspirațiilor înalte, a jertfirii supreme.

Din negură de vreme, prozatori și poeți au slăvit calitățile

nobile ale mamelor, soțiilor și surorilor, spiritul lor de abnegație și de mistuire de sine, numai să vadă pe chipurile celor dragi lor fericirea. Cîți sculptori au immortalizat în piatră și cîți pictori n-au așternut pe pinzele lor chipuri de femei, exprimînd acel măreț lăuntru de femeie; gingaș, fermecător, candid inspirator; cîte pagini de istorie din diferite domenii nu vorbesc despre mulțimea de femei deschizătoare de drum nou sau inițitoare de fapte mari în omenire.

În vremurile însemnate pe care le trăim cu toții pe pămîntul nostru românesc, cînd izbinzi nevisate pe vremuri sînt azi realități ale gândirii și iscusinței românești, întru înfăptuirea marilor succese și urcarea pe culmile cele mai înalte, femeia își găsește locul ei de cinste ca factor creator și mobilizator spre tot ce este înaintare, bine și frumos, și în plus, răspîndind în tot jurul belșug din farmecul însușirilor ei și creînd astfel o atmosferă a unei minunate îmbinări de avînt și încintare.

La patul unui bolnav în spital, femeia ca medic, soră sau asistentă, îi este acestuia mamă și soră, adăugînd leacurilor sau tratamentului mîna și ochiul ce mîngîie și liniștește; acolo unde probleme grele sînt de rezolvat, colaborarea femeii ușurează parcă povara prin însăși prezența ei; o adiere plăcută de primăvară se așterne pretutîndeni, îmbărbătînd și stimulînd totul.

Înțeleptul Solomon enumără mulțimea calităților femeii virtuoză arătînd-o ca factor constructiv și activ, stăpînită de o preocupare continuă de a răspîndi în jurul ei numai fericire prin felul ei de a fi, prin munca ei, prin înțelepciunea cuvintelor și învățăturilor ei.

Citirea cuvintelor însemnate cu mulțime de ani în urmă în capitolul 31 de la versetul 10 la 31, îți dă cu drept cuvînt impresia unei ode închinată de Solomon în cartea proverbelor sale, virtuților femeii ce știe să aducă primăvară de viață fiecăruia.

An de an ziua de 8 martie revine ca un stimulent pentru toți ca din nou să apreciem fericirea pe care o avem de a ne bucura în viață de această încintare de primăvară a omenirii ce o alcătuiește mamele, soțiile și surorile noastre, pline de virtuți.

Cuvîntul femeii, privirea ei, ca mamă este forța îndrumătoare și călăuzitoare pentru pașii neexperimentați ai tinerilor; ca soră, ea completează cu gingășie lucrarea mamei, dînd prin frumusețea vieții tineretii ei pildă minunată și plină de gingășie.

Ca soție, femeia virtuții, este pentru soțul ei, pentru toți ai casei, o cază răcoritoare și odihnitoare de zăduful și oboseala trudei zilei.

Tovarășă nobilă și plină de înzestrări alese, ea rămîne chiar pînă în adînci de bătrînețe cu îmbelșugare de ninsoare în păr, aceeași primăvară plăcută, în adierea căreia te simți bine și întărit.

Să prețuim așa cum se cuvine acest privilegiu de a ne bucura în viața noastră de această continuă primăvară ce mamele, soțiile și surorile noastre vor să ne-o împărtășească și să oferim ocazia ca această primăvară în omenire — femeia — să-și aibă din plin efectul ei innoitor, înălțător, innobilator și stimulator spre tot ce este creație și înaintare.

V. FLORESCU

Porunca

cea

nouă

Același interes, aceeași iubire, aceeași îndelungă răbdare, arătată de Domnul față de noi toți, să le dovedim și noi față de semenii noștri.

Este posibilă o astfel de viață? Este posibilă o astfel de iubire ca a Domnului? Da! Este posibilă. Aceia cari au experimentat-o ne sînt martori. Și dintre ei, cităm pe Ap. Pavel care a declarat: „Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine“. Gal. 2, 20. Iar în Filipeni 1, 21 continuă: „Căci pentru mine a trăi este Hristos și a muri este un câștig“.

El, inspirat de Duhul Sfînt, scrie în Romani 5, 5: „Însă nădejdea aceasta nu înseală pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfînt, care ne-a fost dat“.

El arată în 1 Corinteni 13, 1—8 cum este adevărata iubire.

Din versetele 1—3, rezultă că toate eforturile, toate străduințele trupesti și spirituale, pe care le poate face păcătosul în viața de credință, fără adevărata iubire, nu folosesc la nimic.

Avem nevoie cu toții de adevărata iubire, iubirea lui Hristos, care lasă ca toate aceste

Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sînteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții“. Ioan 13, 34—35. Nu oarecare sau orice fel de dragoste, ci: „cum v-am iubit Eu“. Aceasta-i măsura fără greș, fără cusur, desăvîrșită. Nici mai mult, nici mai puțin.

Religia adevărată, religia Domnului Isus Hristos, nu este confuză. Ea este întemeiată pe principii și are norme bine stabilite în Cuvîntul lui Dumnezeu, în cadrul căroră iubirea Sa cerească lucrează o viață nouă, divină. El este temelia și exemplul desăvîrșit de ceea ce poate realiza religia Sa.

Domnul Isus Hristos în „Predica de pe munte“ (Matei 5,

44—48 și Ioan 3, 16), arată că oricine, orice păcătos, formează obiectul iubirii dumnezeiești. Noi toți formăm obiectul celui mai iubitor interes din partea Domnului.

Deși păcatele noastre meritau osîndă, El nu ne osîndește. An după an El a suportat slăbiciunile noastre, neștiința noastră, nerecunoștința noastră și abaterile noastre.

Pe cînd eram noi păcătoși El a murit pentru noi. Romani 5, 8. Deci El nu ne tratează așa cum am merita. „Prin rănile Lui sîntem tămăduiți“, proorocește inspirat Isaia 53, 5 u.p. Iar apostolul Petru amintindu-l pe El ca exemplu, zice: „prin rănile Lui ați fost (tămăduiți) vindecați“. 1 Petru 2, 24 u.p.

Exemplul dat de Mîntuitorul nostru este și trebuie să fie ținută și idealul servirii noastre.

binecuvîntări cerești să se reverse, prin ei, ca o ploaie binecuvîntată peste și pentru toți oamenii, aducînd mîngîiere, vindecare, mîntuire. Adevărata iubire, acel principiu înalt și sfînt cu totul deosebit în caracter de acea iubire care dispare cînd este încercată greu, este un dar al Duhului, un rod al Duhului Sfînt și ea izvorăște, în mod natural, din viața adevăratului ucenic al Domnului Isus Hristos.

El este îndelung răbdător (v. 4), este plin de bunătate. Privirea Sa duioasă, compătimitoare și rugăciunea Sa călduroasă la Tatăl pentru El, l-a copleșit (pe Petru) și l-a făcut să plîngă amar păcatul lepădării sale, l-a salvat.

Dragostea nu pizmuiește. Dragostea lui Ionatan față de David și a lui Ioan față de Domnul, în contrast cu pizma lui Saul față de David și a lui Iuda față de Domnul.

Dragostea nu se laudă, nu se umflă de mîndrie, ca Lucifer (Isaia 14, 13—14); ci se dezbracă de slavă ca Domnul Isus. Filipeni 2, 5—8.

Nu se poartă necuviincios (v. 5), ca unii tineri cari nu respectă pe părinți, deși pretind că-i iubesc.

Nu caută folosul său. Un frate cînd vinde sau cumpără ceva nu se gîndește numai la avantajul sau folosul său, ci și la al celui alt.

Nu se minie, pentru că știe că i-a greșit un frate și el greșește adesea. Numai mîndria, egoismul, nu poate suferi înflăcărarea dreptului.

Nu se gîndește la rău, ci atribuie cea mai bună intenție motivelor și faptelor altora, cu un cuvînt, nu bănuiește.

Se întristează de greșelile altora și se bucură cînd adevărul a ieșit la iveală, cînd numele bun a rămas nepătat sau cînd păcatul e părăsit și răul îndreptat.

Acopere totul (v. 7) (toate greșelile ce nu afectează colectivitatea). Spre exemplu, nerăbdarea soțului față de soție sau că cineva din nebăgare de seamă, n-a salutată pe un altul,

etc., cu un cuvînt greșelile cari nu afectează adevărul, principiile.

Nădăduiește totul, că totul se va îndrepta; suferă totul pentru Domnul și pentru aproapele său.

Nu s-a analizat toate aspectele, — dar în lumina celor de mai sus, avem noi adevărata iubire? Iată măsura de control a adevăratului ucenic al Domnului Hristos.

Adevărata iubire ne îndeamnă: „Astfel dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și prea iubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blîndețe, cu îndelungă răbdare.

Îngăduiți-vă unii pe alții, și, dacă unul are pricină să se plîngă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi.

Dar mai pe sus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvîrșirii.

Pacea lui Hristos, la care ați fost chemați, ca să alcătuiți un singur trup, să stăpînească în inimile voastre, și fiți recunoscători.

Cuvîntul lui Hristos să locuiască din belșug în voi în toată înțelepciunea. Învățați-vă și sfătuiți-vă unii pe alții cu psalmi, cu cîntări de laudă și cu cîntări duhovnicești, cîntînd lui Dumnezeu cu mulțămire în inimă voastră.

Și orice faceți, cu cuvîntul sau cu fapta, să faceți totul în Numele Domnului Isus, și mulțumiți, prin El, lui Dumnezeu Tatăl.“ Coloseni 3, 12—17.

Domnul Isus ne avertizează în Matei 6, 12—14 și 15: „și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri, și nu ne duce în ispită, ci izbăvește-ne de cel rău. Căci a Ta este împărăția și puterea și slava în veci. Amin! Dacă iertați oamenilor greșelile lor, și Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greșelile voastre. Dar dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre“.

Cît de mulți nutresc dușmănie sau păstrează răzbunarea în inimile lor, dar în același timp, îngenunche înaintea lui Dumnezeu, implorînd binecuvîntări pentru sine. Domnul le răspunde acestora: „Lasă-ți darul și du-te și te impacă cu fratele sau sora ta“. Matei 5, 23—24.

Noi depindem de mila iertătoare a lui Dumnezeu în fiecare clipă, și atunci cum mai putem nutri amărăciune și răutate față de semenii noștri păcătoși ca și noi?

Adevărata iubire este posibilă și o aduce Duhul Sfînt (Romani 5, 5) în toate inimile care împlinesc condițiile ca El (Hristos) să locuiască prin credință în ele.

În Romani 12, 9—10 citim: „Dragostea să fie fără prefăcătorie. Fie-vă groază de rău, și lipiți-vă tare de bine. Iubiți-vă unii pe alții cu o dragoste frățască. În cinste, fiecare să dea întîietate altuia“.

Deși creștinul adevărat e totdeauna bun, milos și iertător, el nu poate simți nici o armonie cu păcatul. El va urî răul și se va lipi de bine, de adevăr.

Dar dacă voiești să fii mîntuit, trebuie să umbli pe aceeași cale pe care a mers Domnul Isus și ucenicii Săi. Calea umilinței, calea iubirii, ce se leapădă de sine, se dăruiește, pentru salvarea altora. Isus iubește în acest fel... iubește deci și tu ca El.

D. Ghircoiaș

Descoperind pe Tatăl

Următoarea declarație a fost făcută de Domnul Hristos atunci când era pe pământ: „Toate lucrurile Mi-au fost date în mâini de Tatăl Meu; și nimeni nu cunoaște deplin pe Fiul, afară de Tatăl; tot astfel nimeni cu cunoaște deplin pe Tatăl, afară de Fiul, și acela căruia vrea Fiul să i-L descopere“. Mat. 11, 27. „Nimeni nu cunoaște deplin pe Fiul, afară de Tatăl“, și Hristos dispărea, pentru că în El și prin El, să poată fi descoperit lumii caracterul lui Dumnezeu.

„Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sinul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut“. Ioan 1, 18. Nu numai că Hristos a vorbit despre Dumnezeu; dar prin viața Sa, Hristos ne-a descoperit ce este Dumnezeu. Această dezvăluire a fost atât de deplină încât cu o ocazie „Filip i-a zis: Doamne, arată-ne pe Tatăl, și ne este de ajuns. Isus i-a zis: De atîta vreme sint cu voi, și nu M-ai cunoscut Filipe? Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl. Cum zici tu dar: Arată-ne pe Tatăl?“ Ioan 14, 8. 9. Dumnezeu a fost descoperit în Isus Hristos. Și este adevărat că dintru început orice descoperire a lui Dumnezeu față de lumea aceasta a fost făcută prin Isus Hristos. „Totuși pentru noi nu este decât un singur Dumnezeu: Tatăl, de la care vin toate lucrurile și pentru care trăim și noi, și un singur Domn: Isus Hristos, prin care sint toate lucrurile și prin El și noi“. 1 Cor. 8, 6.

Gîndul acesta ne este ilustrat în visul lui Iacob: „Și a visat o scară rezemată de pământ, al cărui vîrf ajungea pînă la cer. Îngerii lui Dumnezeu, se suiau și se pogorau pe scara aceea“. Gen. 28, 12. Această scară era pentru Iacob, închipuitoare, și povestirea ne-a fost păstrată pentru a ne da învățătura că Isus Hristos leagă cerul de pământ, cuprinzîndu-ne cu brațul Său omenesc, și cu brațul Său divin prin zînd tronul lui Dumnezeu. Astfel ca din nou, prin Hristos, păcătosul să fie adus în legătură cu Dumnezeu.

Prin mijlocirea lui Isus Hristos, Dumnezeu a creat toate lucrurile. „Toate lucrurile au fost făcute prin El, și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El“. Ioan 1, 3. Cu alte cuvinte, Isus Hristos este mijlocitorul prin care Dumnezeu își manifestă puterea. „Cerurile au fost făcute prin Cuvîntul Domnului, și toată oștirea lor prin suflarea gurii Lui... Căci El zice, și se face; poruncește, și ce poruncește ia ființă“. Ps. 33, 6—9. Era Dumnezeu care vorbea prin Fiul Său Isus Hristos, și vocea lui Hristos, a fost ce s-a auzit. Cînd în Geneza citim că „Dumnezeu a zis“, ne-greșit că El vorbea prin Isus Hristos.

Deci, cînd Dumnezeu a zis: „Să fie lumină“, a vorbit Hristos, care El însuși este lumina lumii“. Prin Hristos a vorbit Dumnezeu în toate pasajele din Scripturi unde se spune că „Dumnezeu a zis“ sau „Iehova a zis“, sau încă „Domnul, Cel din veșnicii a vorbit și a zis“.

Hristos este cel care a inspirat toate cele scrise în Biblie. Lucrul acesta de fapt îl citim în 1 Petru 1, 11, unde se vorbește despre profeți: „Ei cercetau să vadă ce vreme și ce împrejurări avea în vedere Duhul lui Hristos, care era în ei, cînd vestea mai dinainte patimile lui Hristos și slava de care avea să fie urmate“. Duhul lui Hristos era care vorbea prin profeți. În tot cursul desfășurării profetice Hristos este cel care dă de veste lucrurile ce au să vină. Duhul Său a inspirat pe profeți. Deci Hristos și totdeauna Hristos; Hristos unealta creațiunii, Hristos port-vocea lui Dumnezeu, Hristos al cărui Duh inspiră pe profeți.

Cunoscînd acestea putem începe să înțelegem învățăturile ce ne este cu putință a le trage de aci. „Fiindcă tot ce se poate cunoaște despre Dumnezeu, le este descoperit în ei, căci le-a fost arătat de Dumnezeu. În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui, se văd, de la facere, cînd te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El“. Întreaga creațiune, dacă îi înțelegem rostirea, ne vorbește despre puterea veșnică și despre divinitatea lui Dumnezeu (1 Cor. 1, 24), și în Hristos sălășluiește întrupată toată plenitudinea divinității (Col. 2, 9); urmează deci că tot ce a fost creat slujește a face să strălucească divinitatea lui Isus Hristos.

C. Adventist

PACEA UN DAR PREȚIOS

Sfântul Apostol Pavel, în epistola sa către Ebrei la cap. 12,14 spune: „Urmăriți pacea cu toții și sfințirea fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul“.

Pacea este al treilea rod al Duhului Sfânt, așa cum este arătat la Galateni 5,22; ea este acea frumoasă ramură pe care au adus-o îngerii din ceruri la nașterea Domnului Hristos și au cîntat-o în frumosul imn: „Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte

și pace pe pămînt între oamenii plăcuți Lui“.

Pacea este dorită de toți oamenii cinstiți din lumea întreagă, pentru că în timp de pace, omenirea se poate dezvolta și se poate folosi și bucura de lucrul mîinilor ei, realizat, pe cale pașnică și cinstită.

În studiul de față am dori să punem accentul mai mult pe pacea sufletească a creștinului în Biserică și societate. Despre aceasta Domnul Isus

zice la Ioan 14,27: Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimînte“. El însuși S-a dat pentru noi, ca să ne împace cu Dumnezeu și să stabilească din nou pacea și armonia care era înainte de căderea în păcat, și dorește ca să fim o mireasmă de viață spre viață, răspîndind în orice loc balsamul păcii și buneii înțelegeri între oameni. Pentru noi creștinii pacea este o condiție de a vedea pe Dumnezeu, fiindcă împărăția lui Dumnezeu este o împărție a păcii, și numai oamenii păcii vor putea locui acolo.

Văzînd de unde și cum putem primi pacea sufletească, am dori să vedem și cine este acel care vrea să ne ia pacea și să ne învrăjbească. Sfintele Scripturi ne spun că autorul războiului și a vrajbei este Satana. La Apoc. 12,7-8, Apos-

tolului Ioan i s-a descoperit într-o viziune cerească următoarele: „Și în cer s-a făcut un război. Mihail (Isus Hristos) și îngerii Lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul (Satana) cu îngerii lui s-au luptat și ei, dar n-au putut birui; și locul lor nu li s-a mai găsit în cer“. Și iarăși la Apoc. 16,13-14 p.p.: „Apoi am văzut ieșind din gura balaurului...“ Autorul războiului este Satana și metodele sale de învrăjbiere și tulburare sînt în primul rînd minciunile. De aceea Dumnezeu ne spune prin Cuvîntul Său la Exod. 23,1 astfel: „Să nu răspîndești zvonuri neadevărate. Să nu te unești cu cel rău, ca să faci mărturie mincinoasă pentru el“. Iar la Ps. 5,5-6, minciuna este pusă alături de crimă și spune astfel: „Tu urăști pe cei ce fac fărădelegea și pierzi pe cei mincinoși; Domnul urăște pe oamenii care varsă sînge și înșeală“.

Prin minciuni se pot distruge familii, învrăjbi frații și prietenii cei mai inimi. Toate acestea pentru faptul că duhul minciunii este primit în casă și în inimă. Cuvîntul inspirat spune: „Am văzut că atunci cînd surorile care se dedau la vorbărie se adună la un loc, deobicei vine acolo și Satana, pentru că găsește de lucru. El se alătură ca să excite mintea și să folosească cît mai mult avantajile pe cari le-a cîștigat. El știe că toată această ducere de vești, dezvăluire de secrete și disecare de caractere, desparte sufletul de Dumnezeu. Aceasta înseamnă moarte pentru viața spirituală și pentru o influență religioasă liniștită“. Minciuna desparte pe prieteni, dar știut să fie că Dumnezeu, nu va lăsa nepepsiți pe cei mincinoși. Spre exemplu avem cazul lui Ghehazi, slujitorul proorocului E-

lisei. Cînd Sirianul Naaman a fost vindecat de lepră, de către Elisei, a vrut să răsplătească pe profet cu bani și multe daruri, pentru binele pe care i l-a făcut, dar profetul nu a primit nimic, n-a vrut să vîndă darurile lui Dumnezeu pe bani. Iată însă cum ne relatează lucrurile, raportul biblic: „După ce a plecat Naaman de la Elisei și a fost la o depărtare bunicică, Ghehazi, slujitorul lui Elisei, omul lui Dumnezeu, a zis în sine: „Iată că stăpînul meu a cruțat pe sirianul acela, Naaman, și n-a primit din mîna lui ce adusesse. Viu este Domnul că voi alerga după el și voi căpăta ceva de la el“. Și Ghehazi a alergat după Naaman. Naaman cînd l-a văzut alergînd după el, s-a dat jos din car ca să-i iasă înainte și a zis: „Este bine totul?“ El a răspuns: „Totul este bine. Stăpînul meu m-a trims să-ți spun: „Iată că au venit la mine doi tineri din Muntele lui Efraim, dintre fiii proorocilor, dă-mi pentru ei te rog, un talant de argint și două haine de schimb“. Naaman a zis: „Fă-mi plăcerea și ia doi talanți“. A stăruit de el, și a legat doi talanți de argint, în doi saci, împreună cu două haine de schimb, și-a pus pe doi din slujitorii săi să le ducă

înaintea lui Ghehazi. Ajunghind la deal, Ghehazi le-a luat din mîinile lor, și le-a pus în casă. Apoi a dat drumul oamenilor acelora cari au plecat. După aceea s-a dus și s-a înfățișat înaintea stăpînului său. Elisei i-a zis: „De unde vii Ghehazi?“ El a răspuns: „Robul tău nu s-a dus nicăiri“. Dar Elisei i-a zis: „Oare n-a fost duhul meu cu tine, cînd a lăsat omul acela carul și a venit înaintea ta? Este oare acum vremea de luat argint, haine, măslini, vii, oi, boi, robi și roabe? Lepra lui Naaman se va lipi de tine și de sămînța ta pentru totdeauna. Și Ghehazi a ieșit dinaintea lui Elisei plin de lepră, alb ca zăpada“. 2 Imp. 5,19-27.

Iată dar cum se împlinește cuvîntul Înțeleptului care zice: „Mai bine o bucată de pîine uscată, cu pace, decît o casă plină de cărnuri cu ceartă“. Prov. 17,1.

O altă metodă diabolică pentru tulburarea păcii sufletești mai este birfa (vorbirea de rău). Cuvîntul Domnului zice relativ la aceasta astfel: „Să nu umbli cu birfeli în poporul tău“. Lev. 19,16. Iar la Prov. 20,19 spune: „Cu birfitorul să nu te amesteci“.

Ca să putem obține și menține pacea, avem și noi de făcut ceva și anume, iată ce ne învață Cuvîntul Domnului... „Întrucît atîrnă de voi trăiți în pace cu toți oamenii“. (Rom. 12,18), și iar: „Așa dar să urmărim lucrurile cari duc la pace și zidirea noastră“. Rom. 14,19. Psalmistul David zice: „Depărtează-te de rău, și fă binele; caută pacea și alergă după ea!“ Ps. 34,14.

De aici vedem că nu este de ajuns numai să dorim pacea, să stăm pasivi, ci să alergăm după ea, s-o urmărim și să lucrăm oriunde sîntem chemați, atît din punct de vedere spiritual, cît și fizic, și astfel vom fi fiii lui Dumnezeu și fii

ai păcii. Vreau să mă folosesc de o ilustrație din care să putem înțelege mai bine spiritul păcii.

La marginea unui oraș, într-un cartier, se găseau într-o zi de vară doi copii de 6—7 ani, jucându-se pe o stradă necirculată. În timp ce ei se jucau, au ieșit mamele lor care locuiau pe aceeași stradă, având casele, una pe o parte iar cealaltă pe partea opusă și au început să se certe, din cauza unor păsări ce săriseră în grădina uneia din ele și stricaseră brazdele (straturile) de ceapă. Au început să-și spună cele mai murdare vorbe, atrăgând atenția vecinilor și tulburând liniștea cetățenilor din acel cartier. Cearta care se întetea și era gata să degenereze în bătaie, a atras atenția și celor doi copii cari se jucau în stradă. Ei s-au oprit din joacă și au fost foarte atenți la cuvintele pe care și le spuneau cele două femei, care erau mamele lor. În cele din urmă cearta s-a terminat și cele două femei au intrat în casele lor, blestemându-se una pe alta. Copiii după ce și-au revenit din cele văzute și auzite, au început să se joace mai departe. Unul din ei, pe nume Petrică, face o propunere: „Știi ce Nicușor?” Eu sint de părere să schimbăm jocul nostru! Nicușor răspunde: „Și eu sint de părere, dar nu știu cum?” „Uite, zise Petrică, să încercăm să ne jucăm de-a cearta, așa cum a făcut mama mea cu mama ta”, la care celălalt copil zise că el nu se pricepe. Uite, zise îndrăznetul Petrică: Te învăț eu, eu voi lua în poala hainei mele, piatra cea din șanț și o voi aduce în mijlocul străzii, și apoi tu vei zice că piatra este a ta, iar eu voi zice că este a mea și astfel vom începe cearta.

După aceasta Petrică se duse și aduse piatra din șanț, punând-o în mijlocul străzii, zicând lui Nicușor să ridice pretenția asupra pietrei. La care Nicușor răspunde: „Cum să zic eu că piatra e a mea, când ea este a ta, pentru că tu ai adus-o din șanț și ai pus-o în mijlocul străzii și eu te-am văzut cu ochii mei, deci nu pot zice că piatra e a mea”. Au mai încercat ei de câteva ori, dar n-au putut să se certe. De ce? Pentru că aluatul răutății nu exista în sufletul lor curat și nevinovat.

La fel mamele lor ar fi putut ajunge la înțelegere, dacă stăteau liniștite, să analizeze paguba și s-o repare, căutând pacea și alergând după ea. Ar fi fost scutite de atîta enervare, supărare, n-ar fi ajuns să se dea în spectacol, să se facă de batjocură în fața vecinilor și tot odată au fost un exemplu rău pentru copiii lor care erau de față.

Dreptul Iov zice: să ne împrietenim cu Dumnezeu, adică să primim pe Domnul în inimă și atunci vom avea pace deplină. Iov 22,21. Iar Domnul Isus spune la Ioan 15,14: „Voi sinteți prietenii Mei, dacă faceți ce vă poruncesc Eu”. „Căci Eu, zice Domnul, știu gîndurile, pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gînduri de pace și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde”. Ier. 29,11.

Bunul Dumnezeu să ajute ca aceste gînduri să stimuleze inimile noastre, pentru ca oriunde am fi și ne-am duce activitatea noastră, atît în Biserică cît și în societate și la locul nostru de muncă, să putem fi niște activi soli ai păcii, ca apoi atunci cînd Domnul Isus va veni, să ne poată zice și nouă: „Bine rob bun și credincios, ai fost credincios peste puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri, intră în bucuria stăpînului tău”.

PINTILIE BACIU.

CERTITUDINEA ÎNVIERII MORȚILOR

Noaptea zilei întâi a săptămîinii se duse încetul cu încetul. Ora cea mai întunecată, chiar înainte de revărsatul zorilor, venise și Hristos era încă prizonier în strînsul Său mormînt. Piatra cea mare era la locul ei; sigiliul roman era încă nestrînat. Străjerii romani făceau mereu de pază. Mai erau și paznici nevazuți. În jurul locului aceluia erau adunate oștiri de îngeri răi. Dacă ar fi fost cu puțință, domnul întunericului cu oștirea lui ar fi ținut pentru totdeauna sigilat mormîntul care cuprindea pe Fiul lui Dumnezeu. Dar o oaste cerească înconjură mormîntul. Îngeri covârșitori în putere păzeau mormîntul și așteptau să salute pe Domnul vieții.

„Și iată că s-a făcut un mare cutremur de pămînt; căci un înger al Domnului s-a pogorît din cer, a venit și a prăvălit piatra de la ușa mormîntului și a șezut pe ea: înfățișarea lui era ca fulgerul și îmbrăcămintea lui albă ca zăpada. Străjerii au tremurat de frica lui și au rămas ca niște morți. Dar îngerul a luat cuvîntul și a zis femeilor: 'Nu vă temeți; căci știu că voi căutați pe Isus, care a fost răstignit. Nu este aici; a înviat, după cum zisese. Veniți de vedeți locul unde zăcea Domnul'. Matei 28, 2—6.

Era cu neputință ca Acela care venise din cer, ca să mîn-

tuiască pe cei păcătoși, să nu învieze din morți. Acela care declarase despre Sine că este „Invierea și viața“, să rămînă prizonier în mormînt. El trebuia să învieze potrivit cu precizerile profetilor și chiar — potrivit cu propriile Sale declarații despre învierea Sa din morți, despre care citim: „Pe cînd se coborau din munte, Isus le-a dat porunca următoare: 'Să nu spuneți nimănui de vedenia aceasta, pînă va învia Fiul omului din morți'. 'Fiul omului trebuie să fie dat în mîinile oamenilor. Ei îl vor omori, dar a treia zi va învia'. Matei 17, 9. 22. 23. „Căci învăța pe ucenicii Săi, și zicea: 'Fiul omului va fi dat în mîinile oamenilor; ei îl vor omori, și a treia zi după ce-L vor omori, va învia. Dar, după ce voi învia, voi merge înaintea voastră în Galileia'. 'Căci, după cum Tatăl are viața în Sine, tot așa a dat și Fiul să aibă — viața în Sine'. 'Tatăl Mă iubește, pentru că Îmi dau viața, ca iarăși s-o iau. Nimeni nu Mi-o ia cu sila, ci o dau Eu de la Mine. Am putere s-o dau și am putere s-o iau iarăși; aceasta este porunca, pe care am primit-o de la Tatăl Meu“. Ioan 5, 27; Ioan 10, 17. 18.

Cînd vorbim de Hristos ne găsim deja în fața Aceluia care a devenit Adam al doilea, Domnul cerurilor și al pămîntului, Cel drept și Cel sfînt, care venise să înfăptuiască marea

operă de mîntuire. Dar Hristos a murit pentru păcatele noastre; El, Stîncă veacurilor, Stîncă mîntuirii, Stîncă cea eternă și puternică, Stîncă lui Izrael și Piatra din capul unghiului pe care este zidită Biserica Sa. Domnul creațiunii care se repauzase în ziua șaptea de lucrările creațiunii, se repauza acum într-un mormînt tot în ziua șaptea, ziua Sabatului, de lucrarea de mîntuire a creațiunii Sale. Putea El să se repauzeze veșnic în acest mormînt nou, care împlinea o profeție? (Isaia 53, 9 și Matei 27, 57—60) Se putea ca El să împărtășească în totul soarta muritorului de rînd, cînd despre El era profețit că nu va vedea putrezirea? (Psalmul 16, 10). Se putea ca sigiliul roman să rămînă pentru totdeauna? — Nu, Hristosul care venise să mîntuiască lumea, nu putea să rămînă prizonierul mormîntului și trebuia să învieze pentru continuarea operei Sale de mîntuire.

„Hristos a ieșit din mormînt proslăvit și garda romană a putut să-L privească. Ochii lor erau încîntați privind la fața Aceluia pe care ei cu puțin mai înainte îl luase în rîs și batjocură. În această Ființă proslăvită ei vedeau pe arestatul pe care-L văzuse în odaia de judecată, Acela pentru care ei împletise o coroană de spini. Acesta era Acela care fără să se împotrivească a stat în fața

lui Pilat și Irod și a lăsat ca trupul Lui să fie sfișiat de loviturile biciului. Acesta era Acela care fusese pironit pe cruce, la care preoții cei mai de seamă și conducătorii, plini de mulțumire de sine, dăduse din cap, zicînd: 'Pe alții i-a mîntuit; și pe Sine nu se poate mîntui'. Acesta era Acela care fusese pus în mormîntul cel nou al lui Iosif. Decretul cerului liberase pe prizonier. Dacă munți ar fi fost îngrămădiți peste munți deasupra mormîntului Său, lucrul acesta nu ar fi putut să-L împiedice de a ieși afară din mormînt“.

Scriptura Sfîntă ne spune lămurit: „După patima Lui, li S-a înfățișat viu, prin multe dovezi, arătîndu-li-Se deseori timp de patruzeci de zile și vorbind cu ei despre lucrurile privitoare la Împărăția lui Dumnezeu. Pe cînd se afla cu ei, le-a poruncit să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aștepte acolo făgăduința Tatălui, „pe care“ le-a zis El, ați auzit-o de la Mine'. Ci voi veți primi o putere, cînd se va pogori Duhul Sfînt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria, și pînă la marginile pămîntului'. După ce a spus aceste lucruri, pe cînd se uitau ei la El, S-a înălțat la cer, și un nor L-a ascuns din ochii lor“. Faptele 1, 3. 4. 8. 9. 11. „Bărbați Galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergînd la cer“.

Pogorîrea Duhului Sfînt peste apostoli, în Ziua Cinczecimii, și prezența continuă în Biserică a celei de a treia Persoane a Dumnezeirii, ca Locțiitor al lui Hristos în mijlocul ucenicilor, în afară de celelalte mărturii ale Sfintelor Scripturi, în afară de mărturiile îngerilor și ale apostolilor, este cea mai puternică mărturie, dintre cele mai puternice, despre certitudinea învierii și înălțării Mîntuitorului Hristos la dreapta Măririi în ceruri, care a trimis făgăduința

Tatălui, și a imputernicit pe apostoli pentru propovăduirea învierii. În cuvîntarea sfîntului Apostol Petru, în ziua cinczecimii, către mulțimea care era adunată, acesta a mărturisit și a zis: „Dumnezeu a înviat pe acest Isus și noi sîntem martori ai Lui. Și acum, odată ce S-a înălțat prin dreapta lui Dumnezeu și a primit de la Tatăl făgăduința Duhului Sfînt, a turnat ce vedeți și auziți“. „Apostolii mărturiseau cu multă putere despre învierea Domnului Isus. Și un mare har era peste toți“. Faptele Apostolilor 2, 32. 33; 4, 33.

Prezența lui Hristos, cel înviat din morți, la dreapta Măririi în ceruri și prezența Duhului Sfînt în Biserică, a întărit pe Ștefan în mărturisirea credinței în Mîntuitorul înviat din morți și înălțat la ceruri: „Dar Ștefan, plin de Duhul Sfînt, și-a pironit ochii spre cer, și a văzut slava lui Dumnezeu, și pe Isus stînd în picioare la dreapta lui Dumnezeu și a zis: „Iată, văd cerurile deschise, și pe Fiul omului stînd în picioare la dreapta lui Dumnezeu“. Faptele 7, 55. 56.

Convertirea lui Saul la creștinism, care nu poate să fie tăgăduită, poate fi considerată ca una dintre cele mai puternice convertiri și o dovadă autentică despre certitudinea învierii lui Hristos din morți și înălțarea lui la cer, care S-a

arătat lui Saul și l-a convertit să-I fie martor și apostol al învierii Sale, după cum el însuși mărturisește: „În acest scop, m-am dus la Damasc, cu putere și învoire de la preoții cei mai de seamă. Pe la amiază, împărate, pe drum am văzut strălucind împrejurul meu și împrejurul tovarășilor mei o lumină din cer, a cărei strălucire întrecea pe a soarelui. Am căzut cu toții la pămînt; și eu am auzit un glas, care-mi zicea, în limba evreiască: „Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești? Îți este greu să arunci cu piciorul înapoi în virful unui țepus'. Cine ești Doamne? am răspuns eu. Și Domnul a zis: „Eu sînt Isus pe care-L prigonești. Dar scoală-te, și stai în picioare; căci M-am arătat ție, ca să te pun slujitor și martor atît al lucrurilor pe care le-ai văzut, cît și al lucrurilor, pe care Mă vei vedea făcîndu-le. Te-am ales din mijlocul norodului acestuia și din mijlocul Neamurilor, la care te trimet, ca să le deschizi ochii, să primească prin credința în Mine, iertare de păcate și moștenirea împreună cu cei sfinți“. Faptele 26, 12—18.

Viața și activitatea neînfrîcată a apostolilor Mîntuitorului Isus Hristos, după înălțarea lui Isus la cer și primirea Duhului Sfînt în Ziua Cinczecimii ca și viața și activitatea neobosită și neînfrîcată a

apostolului Pavel, de propovădător al patimilor și învierii Mântuitorului Isus Hristos, sînt tot atîtea dovezi despre certitudinea învierii Lui, ca și certitudinea existenței creștinismului. Tăria și puterea apostolilor, ca și convertirea lui Saul la creștinism, nu poate fi explicată prin nici o altă rațiune, decît prin certitudinea și realitatea învierii lui Hristos, care li S-a arătat după înviere. Pavel și ceilalți apostoli puteau să zică: „Fraților, eu sînt Fariseu, fiu de Fariseu; din pricina nădejzii în învierea morților sînt dat în judecată”, și am în Dumnezeu nădejdea aceasta, pe care o au și ei înșiși, că va fi o înviere a celor drepti și a celor nedrepti“. Faptele 23, 6; 24, 15.

Învățătura și propovăduirea despre învierea morților a înțîmpinat de timpuriu o dirză împotrivire. Chiar în Comunitatea din Corint, se găseau unii membri, prin anul 57 al erei noastre, cari nutreau unele rezerve cu privire la învierea morților. Apostolul Pavel simte nevoia de a interveni pentru clarificarea situației și inspirat de Duhul Sfînt a lui Dumnezeu le scrie capitolul 15 din epistola către Corinteni, care zice:

„V-am învățat înainte de toate, așa cum am primit și eu: că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi; că a fost îngropat și a înviat a treia zi, după Scripturi; și că S-a arătat lui Chifa apoi celor doisprezece. După aceea S-a arătat la peste cinci sute de frați deodată, dintre care cei mai mulți sînt încă în viață, iar unii au adormit. În urmă S-a arătat lui Iacov, apoi tuturor apostolilor. După ei toți, ca unei stîrpituri, mi S-a arătat și mie“. 1 Cor. 15, 3—8. Cele scrise de Sfîntul Apostol Pavel prin inspirația Duhului Sfînt, în capitolul 15, către scepticii din comunitate, are o mare putere pentru credința în învierea morților. Din cele scri-

se, se poate afla că, la data redactării acestei epistole, unii dintre martorii cărora li Se arătase Domnul, se mai aflau încă în viață.

„Iar dacă se propovăduiește că Hristos a înviat din morți, cum zic unii dintre voi, că nu este o înviere a morților? Dacă nu este o înviere a morților, nici Hristos n-a înviat. Și dacă Hristos n-a înviat, atunci propovăduirea noastră este zadarnică și zadarnică este și credința voastră. Ba încă noi sîntem descoperiți și ca martori mincinoși ai lui Dumnezeu; fiindcă, am mărturisit despre Dumnezeu că El a înviat pe Hristos, cînd nu L-a înviat, dacă este adevărat că morții nu înviază. Căci, dacă nu înviază morții, nici Hristos n-a înviat. Și dacă n-a înviat Hristos, credința voastră este zadarnică, voi sinteți încă în păcatele voastre și prin urmare și cei ce au adormit în Hristos, sînt pierduți. Dacă numai pentru viața aceasta ne-am pus nădejdea în Hristos, atunci sîntem cei mai nenorociți dintre toți oamenii? Dar acum, Hristos a înviat din morți, pîrga celor adormiți“. 1 Cor. 15, 12—20.

Această solie despre învierea Mîntuitorului Isus Hristos și despre învierea morților, răsună în urechile noastre ca un ecou de trîmbiță. Aci este punctul unde se asaltează citadela păcatului.

Creatura lui Dumnezeu va găsi pacea și liniștea în Dumnezeu.

Hristos a smuls puterea morții și a adus la lumină viața și nemurirea. Cine a petrecut vreodată sub cerul liber o noapte fără lună, acela știe ce însemnează dorul după sosirea diminetii și cîtă plăcere simte suflul său, cînd sosesc primele raze de lumină solară în lume, iar îndată după aceea, soarele inundă pămîntul cu lumină. Atunci zboară orice teamă a nopții. Această formă întunecoasă, care ți se părea o veșnicie, și-ți inspira teamă și groază, ți se arată

acum ca un buchet înfloritor. Întreaga lume arată în lumina soarelui cu totul altfel, decît în întunericul nopții. Într-adevăr, nu s-a schimbat nimic în structura ei, și totuși parcă o vedem cu alți ochi. Matei 4, 16; Ioan 8, 12; 5, 24. 28. 29.

Prin revelațiunea divină despre învierea morților, această lume desfigurată de moarte, ne apare într-o lumină cu totul alta decît aceea a putrezirii în care moartea avea ultimul cuvînt. Ce ne-ar folosi să cîntăm aici imnuri frumoase despre învierea morților, și să n-avem nădejdea învierii morților? Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, că speranța noastră despre învierea morților este mai mult decît o frumoasă licărire de lumină. Există Unul care a făcut să sară în aer locuința morților, care a străpuns linia morții și a revenit iarăși la viață. Acesta e Hristos Isus, puternicul Jehova Domnul. El este garantul că și noi vom ieși iarăși afară din morminte prin aceeași poartă deschisă de Mîntuitorul Isus și vom fi aduși la existență măreață și veșnică.

Hristos a înviat din morți și a devenit pîrga celor adormiți. El n-a înviat pentru Sine însuși, ci pentru noi. Hristos este prima verigă a unui șir nesfîrșit de morți, cari îi vor urma Lui la a doua Sa venire, la o viață veșnică și fericită. Hristos Isus a adus la existență o nouă epocă a lui Dumnezeu și de la El avem învierea morților. Ultimul dușman care va fi sfărîmat și nimicuit cu totul, va fi moartea, după cum este scris: „Moartea a fost înghițită de biruintă. 1 Cor. 15, 54.

Dacă tu îți deschizi inima—față de această minune — atunci ți se va da harul lui Dumnezeu să pricepi, prin credință în inima ta, certitudinea că Hristos a înviat din morți și a devenit pîrga celor adormiți. Tu vei ajunge că trăiești această certitudine la fel ca și trăirea iubirii față de copiii și părinții tăi. Tu n-ai putea niciodată să

cunoști frumusețea munților, dacă ai să rămâi numai la cele citite în cărți. Tu trebuie să te urci personal pe vîrfurile munților și să-ți cureți sufletul de toate impuritățile, să lași ochii să se adape de frumusețea lor, și abia atunci poți să știi ce frumusețe minunată posedă munții.

Tot astfel trebuie să te așezi și tu în mijlocul acestei realități de credință în învierea lui Isus și învierea morților. Noi știm foarte bine că atunci cînd un credincios ajunge să se îndoiască de învierea morților, în cele mai multe cazuri, este ceva în neregulă în viața lui.

Dacă mai este ceva de felul aceasta, atunci privește în grădina Ghetsemani, la Mîntuitorul Isus, și învață să te rogi și privește sus pe vîrfurile muntelui Golgota, unde Mîntuitorul a obținut ultima biruință împotriva morții. Acolo, pe crucea de pe Golgota, s-a sfîrșit în biruință, o luptă chinuitoare pentru mîntuirea tuturor celor ce au crezut și vor crede.

Dînd plata pentru păcat, coborîndu-Se în mormînt, Hristos, a făcut să strălucească mormîntul, pentru toți aceia cari mor în credință. Dumnezeu în chip omenesc a adus viața și nemurirea la iveală prin Evanghelie. Murind, Hristos, a adus la îndemină viața veșnică pentru toți aceia cari cred în El. Murind, El a osîndit pe începătorul păcatului și nesupunerii să sufere pedeapsa pentru păcat, — moartea veșnică. Posesorul și dătătorul vieții veșnice, Hristos, a fost singurul care a putut să „biruiască moartea“.

„Hristos S-a făcut de aceeași natură cu noi, pentru ca noi să ajungem de același spirit cu El. În puterea acestei uniri vom ieși și noi afară din mormînt,

nu numai ca o manifestare a puterii lui Hristos, ci pentru că, prin credință, viața Lui a devenit viața noastră. Aceia cari văd pe Hristos (prin credință) în adevăratul Lui caracter, și-l primesc în inimă, au viața veșnică. Prin Spiritul Sfînt Hristos locuiește în noi iar Spiritul lui Dumnezeu, primit în inimă prin credință, este începutul vieții veșnice“. „Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din

morți, va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuiește în voi“. „Nu voim, fraților, să fiți în necunoștință despre cei ce au adormit, ca să nu vă întristați ca ceilalți, cari n-au nădejde. Căci dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei ce au adormit în El“. Rom. 8, 11; 1 Tesal. 4, 13—14.

D. I. BĂDESCU

„Domnul dreptatea noastră“

„Deci, fiindcă sintem socotiți neprihăniți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos“. Romani 5, 1.

Singura cale prin care păcătosul poate ajunge la îndreptățire, este credința. Prin credință el poate aduce lui Dumnezeu meritele lui Hristos și Dumnezeu trece ascultarea Fiului Său în favoarea păcătosului. Dreptatea lui Hristos este atribuită prin credință celui ce o cere și Dumnezeu primește, iartă și îndreptățește sufletul credincios, purtându-Se cu el ca și cum el ar fi fost drept, și îl iubește cu aceeași iubire ca și pe Fiul Său“.

Dacă dorim să știm ce înseamnă îndreptățirea prin credință, atunci trebuie neapărat să înțelegem și să pătrundem ființa dreptății lui Dumnezeu. Căci dacă noi nu înțelegem lămurit ce este dreptatea lui

Dumnezeu și nu am făcut nici o experiență puternică și hotărâtoare în aceasta, atunci, fără să ne dăm seama, dreptatea prin fapte îi ia locul celei dinții.

Dreptatea lui Dumnezeu este viață. Cine o primește trăiește, fiindcă în Evanghelie este descoperită „dreptatea care vine prin credință“. Rom. 1,17.

Ni se spune că „îndreptățirea prin credință, și neprihănirea lui Hristos“ sînt „cele mai dulci melodii, care pornesc de pe buzele celor credincioși“.

„Dreptatea lui Dumnezeu este lucrarea lui Dumnezeu în a umili slava deșartă și a face pentru credincios ceea ce îi este cu neputință lui să facă“.

„Gîndul că neprihănirea lui Hristos ne este atribuită, nu din pricina vreunui merit din partea noastră, ci ca un dar de bunăvoie din partea lui Dumnezeu, este un gînd minunat. Satana nu dorește ca acest adevăr să fie prezentat clar, căci el știe că dacă cei păcătoși îl înțeleg și îl primesc deplin, puterea lui este spulberată“.

Apostolul Pavel spune : „căci prin har ați fost mîntuiți, prin credință, și aceasta nu vine de la noi ; ci este darul lui Dumnezeu“. Ef. 2,8.

Pentru ca cel credincios să poată intra în Noul Ierusalim, trebuie să fie pe deplin drept. Minunea lui Dumnezeu este să scoată un lucru curat dintr-unul

necurat. Aceasta se desăvârșește prin experiența nașterii din nou. A fi născut din Dumnezeu înseamnă a fi cu totul drept. Această minunată experiență se împărtășește prin credință. Cel care atras de iubirea lui Dumnezeu mărturisește păcatul său, recunoaște neputințioșia lui de a birui și apelează la iertarea și ajutorul lui Dumnezeu, Dumnezeu intervine cu Harul Său abundent și îndreptățește pe păcătos. Sufletul pocăit stă în fața lui Dumnezeu ca și când nu ar fi păcătuț niciodată.

„Dreptatea lui Hristos este primită în locul neputințioșiei noastre și Dumnezeu iartă, îndreptățește sufletul pocăit și credincios, îl tratează ca și cum ar fi fost neprihănit și îl iubește cum își iubește Fiul“.

„Neprihănirea lui Hristos este un fluviu ale cărui izvoare desfătează cetatea lui Dumnezeu: Templul, locuința celui Prea Sfânt. Ps. 36,5. Acest fluviu mareț și plin de binecuvântări se revărsă cu îmbelșugare umplînd pămîntul după cum apele mărilor acoperă adîncurile. Iar cînd s-a împlinit timpul, Dumnezeu s-a preamărit printr-un torent de har vindecător, care s-a revărsat asupra lumii și care urma să fie reținut sau luat pînă ce se va împlini marile Plan al Mîntuirii“.

Planul Mîntuirii a făcut pe cel credincios să locuiască pentru totdeauna în armonie cu Domnul. Planul Mîntuirii distruge imaginea celui rău și restabilește chipul lui Dumnezeu în noi.

„Cînd ne supunem lui Hristos, inima noastră se unește cu inima Lui, cugetele noastre sînt robite Lui; atunci noi trăim viața Lui. Aceasta înseamnă a fi îmbrăcați în haina dreptății Lui. Atunci, Domnul privește asupra noastră și vede, nu haina de frunze de smochin, ci propriul veșmînt al dreptății Sale, care este desăvîrșită ascultare de Legea lui Dumnezeu“.

Această îndreptățire a lui Dumnezeu este întrupată în Hristos. Noi primim îndreptățirea primindu-L pe El. Nu

prin lupte dureroase sau prin trudă obositoare, nici prin dăruri ori jertfe vom dobîndi îndreptățirea; ci ea este dată în dar oricărui suflet care însețează și flămînzește să o primească. Atîta timp cît vechiul Izrael s-a încrezut în propria lui putere și îndreptățire, le-a fost cu neputință să obțină iertarea păcatelor lor; ei nu puteau satisface cerințele desăvîrșitei legi a lui Dumnezeu și în zadar era toată pretenția lor de a servi lui Dumnezeu. Numai prin credința în Hristos puteau dobîndi iertarea păcatelor, și să primească puterea spre a împlini Legea lui Dumnezeu.

Ei trebuiau să înceteze a se mai sprijini pe propriile lor efortări în vederea mîntuirii, și trebuiau să se încreadă cu totul în meritele Mîntuitorului făgăduit, dacă voiau să fie „primiți de Dumnezeu“.

„Veșmîntul nepătat al neprihănirii lui Hristos este așezat asupra încercatului, ispititului, dar totuși credinciosului copil al lui Dumnezeu“.

„În ziua încoronării lui Hristos. El nu va recunoaște ca ai Săi pe oricine va avea vreo pată, vreo sbîrcitură, sau ceva de felul acesta. Dar credincioșilor Săi le va da coroanele măreției nepieritoare. Aceia care nu vor voi să-L lase să-i conducă, Îl vor vedea înconju-

rat de oștirile celor mîntuiți, fiecare dintre aceștia purtînd semnul: „Domnul Îndreptățirea noastră“.

„Dreptatea însemnează a face cele drepte; și după faptele lor vor fi judecați toți. Caracterul nostru se arată prin cele ce facem. Faptele arată, dacă avem o credință adevărată“. Iacob 2, 17-20.

„Faptele bune nu cumpără iubirea lui Dumnezeu; ci ele arată că avem și noi această iubire. Dacă supunem iubirea noastră lui Dumnezeu, nu vom lucra pentru a cîștiga bunăvoința lui Dumnezeu. Iubirea Lui va fi primită în inimă ca un dar de bună voie; și din iubire față de el, ne va fi o plăcere să ascultăm de poruncile Sale“. 1 Ioan 5,2-3. „Cunoaștem că iubim pe copiii lui Dumnezeu prin aceea că iubim pe Dumnezeu și păzim poruncile Lui. Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Și poruncile Lui nu sînt grele“.

„Și prin aceasta știm că Îl cunoaștem, dacă păzim poruncile Lui“. 1 Ioan 2,3. Aceasta este adevărata dovadă a întoarcerii la Dumnezeu. Oricare ar fi mărturisirea noastră, nu este de niciun folos, dacă nu se dă pe față Hristos în noi prin fapte ale dreptății.

„Dacă inimile noastre au fost înnoite după chipul lui Dumnezeu, dacă iubirea divină a fost pusă în inima noastră, nu vom da pe față și nu vom practica Legea lui Dumnezeu în viața noastră“?

Dacă noi trăim prin credință, Dumnezeu lucrează în noi atît voința cît și înfăptuirea după buna Lui plăcere. Filip. 2,13. În timpul păcatului noi am fost în contrast cu voința cea dreaptă a lui Dumnezeu descoperită nouă. Romani 8,7.

Dacă sîntem îmbrăcați cu Hristos, noi ne îmbrăcăm cu ascultarea, căci El Însuși afirmă: „Dacă păziți poruncile Mele veti rămîne în iubirea Mea, după cum și Eu am păzit

Urmare la pag. 17

„Probleme de doctrină“

Continuând a trata diferitele susțineri referitoare la neobligativitatea păzirii celor Zece Porunci de către lumea creștină, ne vom opri de data aceasta asupra următoarei teze:

„Singura poruncă — spun cei ce neagă obligativitatea creștinului de a păzi cele Zece Porunci — pe care noi trebuie s-o mai ținem acum, este porunca cea nouă a Domnului Hris-

tos și anume, să ne iubim unii pe alții. Aceasta, pentru că Domnul Hristos a declarat că noi ar trebui să păzim poruncile Sale așa cum El a păzit poruncile Tatălui Său. Și nu spune oare Sf. Scriptură că „dragostea este împlinirea legii?“ Să urmărim cele de mai sus în lumina învățăturilor Sf. Scripturi.

Este foarte adevărat că Domnul Hristos a spus: „Vă dau o poruncă nouă. Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții“. Ioan 13,34. Ar dori oare cei ce fac obiecțiunea de mai sus să argumenteze cum că, din cauza aceasta, toate poruncile celelalte sînt desființate? Textul nu îngăduie să se tragă o astfel de concluzie. Domnul Hristos n-a făcut niciodată afirmația că noi ar trebui să ținem poruncile Sale în locul poruncilor Tatălui Său. Ar fi o răzvrătire din partea Fiului să ne libereze pe noi de legile Tatălui și să așeze altele în locul lor. Scopul Domnului Hristos nu a fost acela de a distruge marile legi și învățături morale ce au fost date în veacurile trecute. În predica Sa de pe Muntele Fericirilor, El a declarat: „Să nu credeți că am venit să stric Legea sau proorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc“. Mat. 5, 17.18.

Și citind mai departe această minunată predică, noi găsim pe Domnul Hristos atrăgînd atenția ascultătorilor Săi asupra faptului că ei privesc diferitele porunci ale Decalogului într-un sens prea strîmt. Deci în loc de a desființa sau chiar numai de a restrînge poruncile Tatălui Său, Domnul Hristos le glorifică, le dezvoltă.

Astfel, în porunca Sa adresață ucenicilor cu privire la iubire, Domnul Hristos dorea ca ei să vadă iubirea într-un sens mai larg, mai sfînt, mai glorios decît pînă atunci: El dorea ca ei să se iubească unii

pe alții, dar nu așa cum interpretează unii dragostea — în mod egoist sau numai sentimental. Prin viața Sa, Domnul Hristos a așezat înaintea lor un exemplu despre ceea ce însemnează iubirea adevărată, neegoistă. O iubire ce se jertfește pentru alții. Pentru fericirea tuturor. „Căci o singură țintă a avut El în viață și anume, a trăit pentru a face pe alții fericiți“. În sensul acesta porunca Sa poate fi descrisă ca fiind nouă. Ea obligă nu numai „să se iubească unii pe alții“ ci „să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu“. Ioan 15,12. În sensul cel strict al cuvîntului, noi avem aici încă o dovadă a felului în care Domnul Hristos a proslăvit legile Tatălui Său.

Dar ce putem spune despre afirmația că iubirea este împlinirea legii? Cel ce face această obiecțiune, extinde această spunînd că Domnul Hristos a declarat că tot ceea ce trebuie să mai facem noi, este să iubim pe Dumnezeu cu toată inima noastră și pe aproapele nostru ca pe noi înșine. Dar să citim exact ceea

ce spune Sf. Scriptură în legătură cu această problemă:

„Și unul din ei, un învățător al Legii, ca să-L ispitească, l-a pus întrebarea următoare: 'Învățătorule, care este cea mai mare poruncă din Lege?' Isus i-a răspuns: 'Să iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată inima, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău'. 'Aceasta este cea dintîi, și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: 'Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși'. În aceste două porunci se cuprind de toată Legea și Proorocii'. Mat. 22, 35—40.

Domnul Hristos n-a lăsat nici o doctrină nouă. Din contră, El a răspuns întrebării: „Care este cea mai mare poruncă din lege?“ Răspunsul Său este aproape o citare exactă din Vechiul Testament. Iată ce citim despre acest lucru în V. Testament:

„Să iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta“. Deut. 6, 5.

„Să nu te răzbuni, și să nu ții necaz pe copiii poporului tău. Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. Eu sînt Domnul“. Lev. 19, 18.

Cu alte cuvinte, cele două mari porunci — iubirea față de Dumnezeu și iubirea față de aproapele — aparțin în mod hotărît Vechiului Testament. Acum deci, dacă aceste două porunci iau locul celor Zece Porunci, de ce oare au mai fost date Cele Zece Porunci? Dar chiar iudeii care ascultau

îndemnul de a iubi pe Dumnezeu și pe aproapele, ascultau de asemenea și de porunca cea clară de a păzi cele zece precepte ale Decalogului.

Nu, aceste două porunci cu privire la iubire, nu iau locul nici unei alte legi. În loc de a face acest lucru, Domnul Hristos declară că „în aceste două porunci se cuprinde legea și profeții“. Cît de evidentă este deci greșeala, a face ca aceste două porunci să se „cuprindă“ numai pe ele și să fie separate de „lege și profeții“. Faptul acesta este contrar învățăturilor Domnului Hristos.

Conform Sf. Scripturi noi nu putem separa iubirea, de lege. „Cunoaștem că iubim pe copiii lui Dumnezeu prin aceea că iubim pe Dumnezeu și păzim poruncile Lui. Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Și poruncile Lui nu sînt grele“. 1 Ioan 5, 2,3.

Așa spune Cuvîntul cel bun al lui Dumnezeu. Dacă în adevăr iubim pe aproapele nostru, atunci nu-i vom fura bunurile, nu-l vom minți și nici nu-l vom omorî. Deci, în adevăr, nu vom face niciunul din lucrurile interzise de cele șase porunci ale Decalogului referitoare la aproapele. Iar dacă iubim în adevăr pe Dumnezeu, atunci nu ne vom închina dumnezeilor falși, nu vom lua în deșert numele lui Dumnezeu și nici nu vom nesocoti ziua cea sfîntă a Sabatului Său pentru interesele noastre, adică vom observa și cele patru porunci ale Decalogului referitoare la îndatoririle față de Dumnezeu. Cu alte cuvînte, dacă iubim pe Dumnezeu și pe aproapele nostru, atunci nu vom călca — cu bună știință — niciuna din Cele Zece Porunci. În felul acesta iubirea este împlinirea legii. În loc ca iubirea să fie un

înlocuitor al legii, ea devine puterea ce dă naștere unei adevărate ascultări de poruncile lui Dumnezeu. Sf. Scriptură ne avertizează împotriva acelor care spun că cunosc și iubesc pe Dumnezeu, dar refuză a păzi și trăi poruncile Sale. „Cine zice: „Îl cunosc“, și nu păzește poruncile Lui, este un mincinos și adevărul nu este în el“. 1 Ioan 2,4.

EXEGET.

Urmare de la pag. 15

poruncile Tatălui Meu și rămîn în iubirea Lui“. Ioan 15,10.

„Cine se străduiește să păzească poruncile lui Dumnezeu numai din simțul datoriei, pentru că i se cere așa, acela nu va putea să guste nicicînd bucuria ascultării. El nu cunoaște adevărata ascultare... Adevărata ascultare pornește dintr-un principiu, ce-și are rădăcina în inimă. Ea izvorăște din iubire după dreptate, iubire de Legea lui Dumnezeu. Esențialul întregii dreptăți este credincioșie față de Mintuitorul nostru. Aceasta ne va conduce să facem binele din iubire pentru bine, pentru că împlinirea dreptății e plăcută lui Dumnezeu“.

„Adevăratul caracter nu este potrivit din afară și apoi pus înlăuntru omului; nu, ci el își trimite roadele din lăuntru în afară. Dacă voim să călăuzim pe alții pe calea dreptății, atunci principiile dreptății trebuie să se găsească în inimile noastre“.

Adevărata ascultare vine din inimă. Aceasta este opera Mintuitorului în inimă. Gal. 2,20.

„Voința, înobilată și sfințită, își va găsi cea mai mare plăcere în servirea Lui. Cunoșcînd pe Dumnezeu așa cum avem favoarea să-L cunoaștem, viața noastră va fi o continuă ascultare. Prin aprecierea caracterului lui Hristos, prin strînsa unire cu Dumnezeu, păcatul ne va deveni dezgustător“.

M. UBA.

Spiritul Sfânt în viața credinciosului

„...rămâneți în cetate pînă veți fi îmbrăcați cu putere de sus...”

„Cînd se va pogori Duhul Sfînt peste voi...”
Luca 24, 49 ; Fapte. 1, 8.

Asupra Bisericii planează priveria binevoitoare și grija supremă a lui Dumnezeu, de aceea membrii ei trebuie să se caracterizeze printr-o adîncă devoțiune față de Domnul Isus Hristos care dorește să-i ridice la un înalt nivel spiritual. Se pare însă că multora dintre ei le lipsește puterea suficientă de a trăi ceea ce mărturisesc a fi. Și aceasta este latura dureroasă a unora dintre credincioși. Ei aduc prea puține roade pentru că rămîn la nivelul unei prea slabe sfințiri a vieții și cu o experiență lipsită de perspectivă pe care le-o oferă și le-o poate da Duhul Sfînt.

Domnul nu poate lucra în cei a căror viață lăuntrică nu

este pusă sub controlul lui Hristos. Prezența personală a lui Hristos în fiecare credincios trebuie să fie evidentă; aceasta e o primă condiție după care să urmeze și rezultate vizibile în schimbarea vieții. Prietenia intimă cu Hristos, puterea Lui care să conducă și să domnească deplin în inimă și să cucerească viața întregă, ne arată calea care aduce rezultate satisfăcătoare și valabile pentru Împărăția Cerurilor.

Apostolul Pavel arată în chip magistral natura acestui proces, în Galateni 2, 20, unde omul firesc este substituit de „omul spiritual...” „...nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine...” Partea jalnică este aceea că

mulți care lucrează în numele lui Hristos sînt cu totul străini de nevoia unei asemenea experiențe întrevăzută de Ap. Pavel. Multe din lucrările lor religioase le fac în slăbiciune și sărăcie spirituală. Este posibil ca cineva să se arate foarte activ în serviciul lui Hristos și să fie în același timp fără prezența lui Hristos în inimă și în manifestările vieții sale.

Există un moment crucial în viața adevăratului credincios și anume acela cînd, conștient de starea în care se găsește, ajunge prin mărturisire la despărțirea de efectele păcatului, ca să fie pregătit acelei lucrări care e exprimată de Ap. Pavel prin cuvintele: „— dacă cineva se cu-

rățește de acestea (Gal. 5, 22—26) va fi un vas de cinste, sfințit, folositor stăpînului său, destoinic pentru orice lucrare bună...“ (2 Timotei 2, 21). Atunci, devenim pietre vii, zidiți ca o casă duhovnicească, cu o slujbă desfășurată de preoți curați și sfinți care aduc lui Dumnezeu jertfele duhovnicești plăcute lui Isus Hristos (1 Petru 2, 5).

Acesta este procesul spiritual prin care trebuie să trecem ca să ajungem proprii pentru orice lucrare bună. Numai serviciul unei vieți curățate și sfințite este acceptat de Dumnezeu. Tot ceea ce se face din preamărirea eului și din interese pur personale rămîne fără efect și neacceptat de cer.

Este îndeobște cunoscut că o adevărată viață sfințită nu se poate obține decît cu excepția aceluia care este dispus să se pună necondiționat la dispoziția lui Dumnezeu. O viață religioasă care are „altceva“ ca scop decît de a se pune la dispoziția lui Hristos, este falsă în toată accepțiunea cuvîntului. Experiența sfințirii n-a fost cîștigată de apostoli la ziua cincizecimii, atîta timp cît n-au fost luați în primire de Duhul Sfînt, atîta timp cît ei n-au mai umblat după întîietate, conștienți fiind ca trebuie să se supună lucrării la care au fost chemați de Învățătorul lor divin.

Cugetați adînc din ce izvoare țîșnește activitatea voastră spirituală. Dumnezeu nu cheamă numai la sfințirea oamenilor ci de asemenea și pentru sfințirea activității lor.

Nu trebuie să existe îndoială dacă Domnul poate să intre în lăuntru viații noastre ca să producă rezultatele spirituale necesare. Atîta timp cît credincioșii nu vor învăța aceste lecții — adică, pînă ce Hristos nu va fi interiorizat în inimă și viață, sentimente și voință, atîta timp ploaia tîrzie nu poate

fi revărsată asupra poporului lui Dumnezeu.

Dacă privim problema cu seriozitate, nu ne va fi greu să ajungem la rezultatele cele mai fericite, atîta timp cît vom fi atenți asupra manifestărilor zilnice din viața noastră. O zilnică renunțare la ambițiile noastre personale va fi salvatoare. O continuă, sinceră și conștiincioasă renunțare la tot ce ne aparține, în favoarea lui Dumnezeu și dăruirea noastră nevoilor prezente ale omenirii, trebuie să ajungă o obișnuință. Timpul de meditație și rugăciune să rămînă factorul de cea mai mare importanță pentru a aduce un real și acceptat serviciu pentru Mîntuitorul nostru.

O astfel de viață va fi imediat sesizată de prietenii noștri și oamenii vor constata că credincioșia și devoțiunea a cucerit inima noastră și vor căpăta convingerea că profesiunea noastră de credință este o realitate. Și de fapt acest lucru îl așteaptă și Dumnezeu de la noi de multă vreme.

Marea dificultate este aceea că, deși ne dăm seama de marea noastră nevoie, nu sîntem chiar așa bucuroși să ne avîntăm într-o asemenea experiență la care sîntem invitați. Aceasta nu pentru motivul că nu cunoaștem drumul; ci pentru că nu sîntem încă gata și nu sîntem încă dispuși să căutăm ceea ce sîntem conștienți că este nevoia noastră cea mai mare.

De ce nu sîntem dispuși încă să dăm celei de a treia persoană a Dumnezeirii onoarea și respectul ce i se cuvine în viața și activitatea noastră? De ce nu căutăm conducerea Duhului Sfînt înainte ca planurile noastre să devină acțiuni? De ce ne lăudăm numai că vrem să primim Duhul Sfînt și dorim să ascultăm de sfaturile Lui, dar în realitate aceasta este numai o fățărnicie? Să îndrăznim să trecem imediat la reforma necesară, astfel încît demons-

trația firii să se transforme într-o demonstrație a Spiritului.

Duhul Sfînt nu va lua niciodată locul doi în preocupările noastre. Locul lui adevărat, dreptul Său inalienabil este pe tronul vieții și activității noastre și în vederea acestui lucru eul trebuie crucificat și alungat din inima și mintea noastră. Orice egoism din noi întristează Duhul Sfînt și-L împiedică de a ne folosi după voia Lui. Din cauza egoismului limităm și zădărnîm chiar acțiunile Duhului Sfînt în viața noastră. De ce să limităm puterea lui Dumnezeu în noi din cauza neglijenței și a vanității noastre? De ce să fie El dezamăgit de atitudinea noastră îndolentă în cele spirituale?

Să nu aminăm nici o clipă hotărîrea decisivă ci să ne retragem imediat în cămăruța noastră și să-L căutăm pînă cînd îl vom găsi pe El în măsura bogăției și a înfinitelor Sale promisiuni. Să folosim aceea rugăciune serioasă stăruitoare, puternică, care însoțește experiența noastră în actele cele mari ale credinței. Să rostîm rugăciunea fierbinte a credinței. O asemenea rugăciune este auzită, este primită și rezolvată de cer pentru că a fost fructul unei inimi sincere și curățită de păcat. De aceea trebuie să intervină mai întîi o totală curățire a vieții noastre ca să poată interveni și o totală pătrundere a prezenței Atotputernicului Său Spirit Sfînt. Spiritul Sfînt este întristat cînd este neglijat și numai atunci cînd va fi ridicat pe locul său de onoare își va manifesta depina lui putere în noi.

Poarta către El ne este larg deschisă; trebuie să îndrăznim a pași peste prag. Un alt drum pentru sfințirea noastră nu există; o altă poartă nu se va mai deschide.

Rugăciunea noastră să fie aceea a omului după inima lui Dumnezeu, David: „...Zidește în mine o inimă curată Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic“ (Ps. 51, 10).

C. ALEXE

Dumnezeu nu este arbitrar

Pentru mulți, declarația inspirată din Rom. 9, 18 („El are milă de cine vrea și împietrește pe cine vrea“), este un izvor de mari nedumeriri. Cei înclinați spre scepticism, au socotit-o binevenită pentru că ea le-ar îndreptăți atitudinea de a nu crede, fără rezerve, scrierile Sf. Scripturi. Întrucît, după interpretarea lor, textul ne prezintă un Dumnezeu care acționează arbitrar, fără să țină cont de voința și dorințele oamenilor, Creatorul, zic ei, nu poate fi întruchiparea dreptății, bunătății și iubirii. Ca temeii se citează cazul celor doi fii a Rebecii: Esau și Iacob, și a faraonului din timpul exodului. În primul caz Domnul a zis: „cel mai mare va sluji celui mai mic“, deși ei încă nu se născuseră, în al doilea caz Dumnezeu a afirmat: „Eu voi împietri inima lui Faraon“. Acceptînd interpretarea că în procedeele lui Dumnezeu domnește arbitrarul, acesta ar duce la concluzia că El este nedrept, iar Biblia se contrazice. Aceste concluzii sînt generate, nu de însemnătatea reală a pasajului,

ci de interpretarea lui denaturată. Arbitrariul nu este în procedeele lui Dumnezeu, ci în explicarea textului. Pasajul face parte, fără îndoială din acele scrieri „greu de înțeles, pe care cei neștiutori și nestatornici, le răstălmăcesc, ca și pe celelalte scripturi spre pierzarea lor“. 1 Petru 1, 16. Pentru a fi feriți de această nedorită consecință, să ne golim de orice interese egoiste, ambiții tendențioase, îngîmfare și prejudecăți și să pornim la un studiu obiectiv. Cînd stăm în fața unui text, de a cărui înțelegere depind lucruri așa de importante, unicul scop trebuie să fie cunoașterea adevărului, unit cu hotărîrea de a-l urma. Să plecăm cu acest spirit la studiu, pentru ca sufletul să nu ne fie păgubit.

De ce în cap. 9 din „Romani“ omul este comparat cu lutul? Ce determină pe Dumnezeu ca pe unii „să-i împietrească“ iar de alții „să aibă milă“? Care este înțelesul ideii de „voință“ exprimată în acest text? Această „voință“ se manifestă haotic sau se supune anumitor principii? Pentru a înțelege

just textul să consultăm pe autorul lui, scrierile pe care el se baza, exemple din istoria bisericii. Să încercăm a da răspuns la întrebările de mai sus, urmărind pe scurt diferite aspecte ale problemei:

1) Păcătosul este neputincios în a face binele în mod dezinteresat, deși tocmai aceasta este esența datoriei. După cum lutul se supune olarului, tot așa păcătosul trebuie să se supună lui Dumnezeu pentru a fi desăvîrșit. Dar pentru ce oare se susține că păcătosul se aseamănă în totul cu lutul? Deși există asemănări între oameni și lut, sînt totuși și deosebiri esențiale și evidente. Omului îi este proprie libertatea de alegere între bine și rău, posibilitatea de a-și pune scopuri și a le urmări. A încerca să răsturnăm acest adevăr înseamnă a lupta împotriva realităților demonstrabile de istorie.

2) De alegerea pe care păcătosul o face, depinde comportarea lui Dumnezeu față de el. „Iată, îți pun azi înaintea, zice Domnul, viața și binele, moartea și răul“ (Deut. 30,15). Ver-

setele următoare arată că viața și binele depind de ascultarea din iubire, iar moartea și răul, de abaterea de la aceste principii. (Deut. 30,16-18.20). În cap. 28 din aceeași carte, Moise subliniază puternic acest adevăr. Sfântul Ap. Pavel, autorul inspirat al textului în discuție, care trebuie să fie cel mai competent în a-și explica cuvintele, zice: „Într-o casă mare, nu sînt numai vase de aur și de argint ci și de lemn și de pămînt. Unele sînt pentru o întrebuințare de cinste, altele pentru o întrebuințare de ocară. Deci dacă cineva se curățește de acestea (de cele rele), va fi un vas de cinste sfințit, folositor stăpînului său destoinic pentru orice lucrare bună“. 2 Tim. 2,20-21. Faptul de a aparține vaselor de cinste sau de ocară ne este prezentat aici ca depinzînd de fiecare „dacă se curățește“. Maria a ales partea cea bună care nimenea nu i-a luat-o. Oricine va face ca ea, va fi tratat la fel.

3) Precunoașterea nu este predeterminare.

Dumnezeu cunoaște de la început sfîrșitul și caracterele ființelor create de El dar nu le fixează un drum, de la care acestea nu se mai pot abate. El nu determină acțiunile noastre morale, decît în măsura în care noi acceptăm aceasta. „Iată Eu stau la ușă și bat, zice Cel Sfînt; dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine“. Apoc. 3,20. Mîntuitorul nu forțează voința nimănui, ci așteaptă, ca insul să decidă, dacă vrea sau nu să I se supună. El va acționa în funcție de alegerea făcută de acesta. Totuși pe baza precunoașterii, Domnul a fost în măsură să dezvăluie viitorul celor doi ge-

meni ai Rebecii chiar înainte de nașterea lor. „Cel mai mare va fi rob celui mai mic“ a spus El. Pentru alegerea bună pe care avea s-o facă Iacob, mai tîrziu, avea să fie binecuvîntat, iar Esau avea să suporte îndepărtarea de Dumnezeu fiindcă a hotărît să nu I se supună. În felul acesta pe Iacob l-a iubit, iar pe Esau l-a urît. Datorită cunoașterii dinainte a viitorului, Dumnezeu a prezis despre Abraam: „Va ajunge negreșit un neam mare și puternic și în el vor fi binecuvîntate toate neamurile pămîntului. Căci Eu îl cunosc și știu că el are să poruncească fiilor lui și casei sale după el, să țină calea Domnului, făcînd ce este drept și bine, pentru ca astfel Domnul să împlinească față de Abraam ce i-a făgăduit“. Gen. 18,18.10.

4) Expresia: „Dumnezeu împietrește pe cine vrea“, înțelege în sensul că El are plăcere să împietrească pe unii fără să ia în considerație dorințele lor, vine în flagrantă contradicție cu întreg spiritul scrierilor lui Pavel în special și al Bibliei în general. Ideea de voință („Pe cine vrea“), exprimată în text, nu este identică cu „dorința“. „plăcerea“ lui Dumnezeu. Domnul nu are plăcere și nu dorește să împietrească pe nimeni.

5) Cum împietrește Dumnezeu?

Profetului Isaia i s-a poruncit „împietrește inima acestui popor, fă-l tare de urechi și astupă-i ochii ca să nu vadă, să nu audă cu urechile, să nu înțeleagă cu inima și să nu se întoarcă la Mine și să nu fie tămăduiți“ (Is. 6,10). Nu cumva în textul acesta există o justificare a concepției pe care vrem s-o infirmăm? În niciun caz!

Textul de mai sus nu exprimă scopul lui Dumnezeu urmărit prin lucrarea lui Isaia, ci consecințele acestei lucrări. Așa avea să fie, nu așa dorea Domnul să fie. Dar se poate ca Dumnezeu să urmărească un lucru bun și să iasă unul rău? Într-un fel da! Păcătosul nu poate fi mîntuit și ajutat decît cu consimțămîntul său. Razele soarelui înnegresc anumite obiecte în timp ce pe altele le albesc. Rezultatele depind de calitatea obiectelor. Așa e și cu „soarele dreptății“; El aduce pace și bucurie în inima unora în timp ce la alții trezește opoziție.

6) „Voia Tatălui Meu, zice Isus, este ca oricine vede pe Fiul și crede în El să aibă viața veșnică“. Ioan 6,41. „Voia lui Dumnezeu este sfințirea voastră“, zice Ap. Pavel. Dacă omul ar fi o simplă jucărie în mâinile Divinității, toate aceste clare declarații ar fi fără sens; iar sfaturile, avertismentele și muștrările atît de des întilnite în Scripturi, n-ar avea nici o valoare. Sfântul Ap. Pavel n-a înțeles așa cuvintele scrise de el, ci a îndemnat pe credincioși să se lupte „lupta cea bună a credinței“, să ia exemplu de la sportivi, care nu precupețesc nici un efort pentru a-și asigura victoria. În concepția sa nu există fatalism. El spunea că Domnul „va da viață veșnică celor ce prin străduință în bine caută slava, cinstea și nemurirea... Căci înaintea lui Dumnezeu nu se are în vedere fața oamenilor“. Rom. 2,7.8.11. Cel Atotputernic și Nemărginit în bunătate, poate și dorește să mîntuiască pe orice om și o va face pentru toți aceia care vor fi de acord cu El.

MOLDOVAN ARON.

Dumnezeu Și-a exprimat dorerea Sa prin cuvintele profetului care spune: „EL VEDE CĂ NIMENI NU MIJLOCEȘTE“. (Isa, 59, 16).

Aceste cuvinte, citite în mod superficial, par neînțelese și poate nu atât de importante. Dar, analizându-le mai mult, vom înțelege însemnătatea lor; iar din punct de vedere al dezvoltării vieții spirituale, le vom considera ca o necesitate vitală.

„Domnul se miră că nimeni nu mijlocește...“ Mirarea lui Dumnezeu era pentru faptul că nimeni nu înălța rugăciuni către El. Aceasta s-a întâmplat în vremea de dinaintea venirii Domnului Hristos pe pământ și a revărsării Spiritului cel Sfânt trimis „să ne ajute în slăbiciunile noastre“. Rom. 8, 26. S-a întâmplat înainte de a se auzi de pe buzele Domnului Hristos promisiunile mărețe referitoare la puterea rugăciunii. S-a întâmplat într-un timp când în fața poporului ales avea o mai mare importanță prezentarea jertfelor pentru păcat și respectarea tuturor ritualurilor — decât rugăciunea ca mijloc de legătură între păcătos și Dumnezeu.

Care poate fi însă mirarea lui Dumnezeu astăzi? Ar putea fi tot așa ca și pe vremuri? Dumnezeu așteaptă ca să se înalte către El rugăciuni. Sintem noi dintre aceia care să înălțăm cu adevărat rugăciuni stăruitoare și care cred într-adevăr în puterea rugăciunii?

Domnul Isus este același ca și în trecut. El dorește și astăzi ca noi să fim mîntuiți. Brațul Său nu s-a scurtat ca să ne poată mîntui, dar nu-Și poate întinde mîna Sa dacă nu se cere ajutorul Său.

Despre rugăciune s-a vorbit și s-a scris mult arătîndu-se: „Că ea este cel mai important act de cult, este însăși esența cultului, o trebuință a sufletului adîncă și arzătoare, ca și lumina și hrana pentru viața trupului, că rugăciunea înviorază sufletul, învinge instinc-

Rugăciunea...!

„Isus le-a spus... că trebuie să se roage necurmat, și să nu se lase“. Luca 18. 1.

tele, inobilează gîndurile credinciosului, transformă inima, risipește îndoielile, întărește virtuțile, ușurează durerile, trezește cunoștințele, înprospătează speranțele, sporește bucuriile, că ea deschide în noi izvorul păcii, rodește liniștea și fericirea sufletului, sporește iubirea și binecuvîntează familiile, împacă dușmani, mișcă inima lui Dumnezeu, este cheia cu care putem deschide comorile cerești“.

Întrebarea care să ne-o punem este: În ce măsură am parte de aceste rezultate ale rugăciunii? Dacă aceste experiențe personale ale unei vieți de rugăciune lipsesc, cele ce s-au spus despre rugăciune nu sînt altceva decît niște definiții bune de pus în ramă. Dumnezeu așteaptă și dorește de la noi să facem experiențe spirituale cu El, iar inima noastră să aibă parte de aceste rezultate ale rugăciunii.

Ce poate fi mai de mirare decît să știi despre cineva că se numește copil al lui Dumnezeu dar care nu se roagă și n-are nici o legătură cu El?

Domnul Hristos în timpul vieții Sale pe pământ a rămas surprins de necredința acelora care se numeau fii ai lui Abraam — așteptători ai Lui Mesia, dar care prin felul lor au oprit marea lucrare pe care El voia s-o facă între ei. Necredința lor a izvorit din faptul că ei n-au văzut nici o frumusețe în El, nici n-au simțit necesitatea de a crede și a se apropia de El.

Apostolul Ioan ne vorbește în epistola sa: „Prea iubiților, dacă nu ne osîndește inima noastră, avem îndrăzneală la Dumnezeu și orice vom cere

vom căpăta de la El, fiindcă păzim poruncile Lui și facem ce este plăcut înaintea Lui“. 1 Ioan 3, 21—22.

„Dacă rămîneți în Mine, și dacă rămîn în voi cuvintele Mele cereți orice veți vrea, și vi se va da. Dacă aduceți multă roadă, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit; și voi veți fi astfel ucenicii Mei“. Ioan 15, 7—8.

Mîntuitorul ne-a lăsat trei porunci cu caracter activ: „Rugați-vă!“ „Aceasta să o faceți!“ și „Mergeți!“ Dacă sintem într-adevăr ascultători de porunca Lui — atunci trebuie să le îndeplinim pe toate deopotrivă. Deși cu regularitate îndeplinim serviciul Sfintei Cine, cînd ni se citește de la amvon porunca: „Și aceasta să o faceți spre pomenirea Mea“, totuși acest serviciu nu înlocuiește porunca: „Rugați-vă“, care de fapt ea face posibilă îndeplinirea și a celorlalte. Domnul Hristos ne-a lăsat aceste porunci să le îndeplinim întocmai în această ordine, precum El ne-a dat exemplu, adică: Întîia: rugați-vă, a doua: Aceasta s-o faceți; și a treia: mergeți!

Dacă nu ne rugăm bine nu putem nici să trăim și nici să servim bine. La prima vedere ar părea o exagerare aceasta, dar cu cît studiem mai mult în lumina Sfintei Scripturi, cu atît ne convingem mai mult de adevărul acestei constatări.

Satana cunoaște lucrul acesta și știe că rugăciunea în viața credincioșilor este o putere prin care îl pot birui. De aceea de nimic nu se teme el, decît atunci cînd credincioșii se roagă.

urmare la pag. 24

Din viața

primei biserici creștine

Primul raport pe care-l avem de pe paginile Sfințelor Scripturi după moartea Domnului Isus Hristos, este în directă legătură cu respectarea și sfinițirea zilei de odihnă. Înainte de orice altă relatare, citim despre grupa celor credincioși, care au condus la mormint pe Mîntuitorul: „Femeile, care veniseră cu Isus din Galileia, au însoțit pe Iosif; au văzut mormintul și felul cum a fost pus trupul lui Isus în el, s-au întors, și au pregătit miresme și miruri. Apoi în ziua Sabatului, s-au odihnit după Lege“. Luca 23, 55—56. Duios și cu respect ridicară cu însăși mîinile lor trupul lui Isus de pe cruce. Lacrimile lor de simpatie curgeau cînd priviră la trupul Lui zdrobit și sîșiat... Trupul uns cu mirodenii aduse de Nicodem, a fost învelit cu grijă într-o pinză și Răscum-părătorul a fost dus la mormînt. Acolo cei trei ucenici (Ioan, Iosif și Nicodem) îndreptară picioarele ghemuite, și încrucisară pe pieptul înțepenit, mîinile zdrobite. Femeile galileene veniră să vadă dacă s-a făcut tot ce se putea face pentru făptura fără viață a învățătorului lor iubit. Văzură apoi cum a fost rostogolită la gura mormintului piatra grea și Mîntuitorul a fost lăsat să se odihnească. Femeile au rămas cele mai din urmă lingă cruce și ele au întîrziat cel mai mult la mormintul lui Hristos. Pe cînd umbrele serii începeau să se arate, Maria Magdalena și cealaltă Marie încă mai se aflau lingă locul de odihnă al Domnului lor, vîrsînd lacrimi de durere pentru soarta Aceluia pe care-L iubeau. „S-au întors... și s-au odihnit după Lege“. Sabatul acela a fost o zi de neuitat pentru ucenicii întristați.

Învierea Mîntuitorului le-a umplut din nou inimile cu

bucurie și nădejde. În timpul celor patruzeci de zile care s-au scurs de la învierea Sa și pînă la înălțarea Sa glorioasă, Mîntuitorul Isus Hristos S-a întîlnit de mai multe ori cu ucenicii Săi și a vorbit cu ei. Dar discuțiile avute cu acele ocazii nu au fost niciodată discuții doctrinale. În timpul acesta de patruzeci de zile, nici măcar o singură dată nu le-a amintit, că, odată cu învierea Lui, s-a produs și o schimbare în porunca sfîntă care e în legătură cu ziua de cult și închinare. Discuțiile Lui au fost de asigurare, de îmbărbătare. De la cuvintele pe care le-a proclamat cu solemnitate la ieșirea Sa din mormînt: „Eu sînt învierea și viața“, și pînă la ultimele cuvinte de mîngîiere și de îmbărbătare pe care le-a adresat mulțimii de ucenici, în timp ce se înălța: „Iată Eu sînt cu voi pînă la sfîrșitul lumii“, S-a comportat tot cu atîta conștiințiozitate, cum se comportase și în timpul viețuirii pe pămînt. În cartea Faptele Apostolilor citim: „După patima Lui, li s-a înfățișat viu, prin mult dovezi, arătîndu-li-se deseori timp de patruzeci de zile, și vorbind cu ei despre lucrurile privitoare la Împărăția lui Dumnezeu“. Cap. 13. Așa dar nimic despre schimbare și numai în legătură cu noua Împărăție a harului, care are ca teritoriu și activitate, biserica.

Exemplul cel mai de seamă al creștinismului, acela care a universalizat sublimele învățături ale Mîntuitorului, a fost Apostolul Pavel. Nimeni n-a comentat ca el doctrina mîntuirii. În afară de activitatea sa prodigioasă și îndelungată, în care timp a reușit să ducă vestea cea nouă a mîntuirii în două continente și să înființeze nenumărate comunități creștine, a mai scris și 14 epistole, fie

către comunități, fie către colaboratori. Atît din cuvîntările sale magistrale, redade în cartea Faptele Apostolilor, cît și din cele 14 epistole care însumează împreună o sută de capitole, nicăieri nu amintește și nici nu lasă măcar să se înțeleagă că, Sabatul zilei a șaptea, adică Sabatul decalogului, și-a găsit împlinirea la moartea Domnului Isus Hristos și odată cu învierea Lui o altă zi i-a luat locul.

Ca și în exemplul Mîntuitorului, care nu numai că a învățat că Sabatul este adevărata zi de închinare și sfinițită de Dumnezeu, dar a și respectat această zi, tot așa și apostolul Pavel, a dat cel mai bun exemplu de perpetuitatea zilei sfinte, prin faptul ca și el, împreună cu toți credincioșii din prima biserică creștină, a respectat ziua de odihnă.

Cînd și-a început lucrarea sa uimitoare — desigur adus și trimis chiar de Mîntuitorul — și-a dovedit atitudinea sa față de Sabat, prin faptul că l-a respectat. Iar atunci cînd prezenta învățătura divină, prezenta și respectarea și sfinițirea zile de adevărată închinare și odihnă spirituală. Cînd chema pe păgîni să se întoarcă de la practicile lor, le aminea și de adevărata zi de odihnă și închinare. Citim despre el, chiar de la începutul activității lui: „Cînd a ieșit afară, neamurile (adică păgînii) i-au rugat să le vorbească și în Sabatul viitor despre aceleași lucruri. Și după ce s-a imprăștiat adunarea, mulți din Iudei și din preoții evlavioși au mers după Pavel și Barnaba, care stăteau de vorbă cu ei, și-i îndemnau să stăruiască în harul lui Dumnezeu. În Sabatul viitor, aproape toată cetatea s-a adunat ca să audă Cuvîntul lui Dumnezeu... Neamurile se bucurau cînd au auzit lucrul acesta și preamăreau Cuvîntul Domnului“. Fapte 13, 42—48.

În cursul săptămîinii lucra și el și credincioșii din bisericile

hou înființate, pentru existența zilnică, dar „în ziua Sabatului au ieșit afară pe poarta cetății, lângă un riu, unde credeau că se află un loc de rugăciune. Am șezut jos, și am vorbit femeilor care erau adunate laolaltă”. Fapte 16, 13. Deci și apostolii și credincioșii din cetăți și sate, rămăseseră credincioși Legii sfinte, care în porunca a 4-a, spune „Adu-ți aminte de Ziua Sabatului, ca să o sfințești pe ea”. Pentru respectarea și conformarea cu această poruncă divină, „Pavel, după obiceiul său, a intrat în sinagogă. Trei zile de Sabat a vorbit cu ei din Scripturi”. În Corint „Pavel vorbea în sinagogă în fiecare zi de Sabat și îndupleca pe Iudei și pe Grcei ... Aici a rămas un an și șase luni și învăța printre Corinteni Cuvîntul lui Dumnezeu”. Fapte 17, 2; 18, 4. 11.

Aceasta a fost atitudinea apostolilor și credincioșilor din prima biserică creștină față de

Ziua Sabatului. Nici apostolii și nici credincioșii de atunci, nu au schimbat și nu au stricat frumusețea și sfințenia zilei de odihnă.

Hr. Artinian

urmare de la pag. 22

Cu adevărat rugăciunea este atotputernică. Poate rezolva tot ceea ce face Dumnezeu, pentru că atunci cînd noi ne rugăm, Dumnezeu lucrează.

„Dacă totdeauna Îl vom avea pe Domnul înaintea noastră, lăsînd inimile noastre să fie umplute de recunoștință și adorarea față de El, atunci noi vom avea o continuă prospețime în viața noastră spirituală. Rugăciunile noastre vor lua forma unei conversații cu Dumnezeu ca și cum am vorbi cu un prieten. El ne va vorbi personal tainele Sale. Deseori ne

va copleși sentimentul dulce și îmbucurător al prezenței lui Hristos. Deseori inima noastră va arde în noi, fiind atrași de El spre a trăi într-o comuniune asemănătoare cu aceea a lui Enoh. Cînd aceasta va deveni o realitate în experiența creștinului, viața sa va dovedi o simplitate, o umilință, o gingășie și o modestie a inimii, care vor dovedi tuturor celor care vin în contact cu el, că a fost cu Isus și că a învățat de la El“.

Atunci cînd vom ajunge cu El în slava Sa, la Mintuitorul nostru, și vom privi spre viața noastră trecută, ne vom mira foarte mult de faptul că, ce puțin ne-am rugat, ce timp puțin am consacrat adevăratei rugăciuni. Atunci va fi rîndul nostru să ne mirăm.

Ca și ucenicii de pe vremuri să cerem și noi: „Învăță-ne Doamne să ne rugăm“.

ALEXANDRU DELEA

NECROLOG

În ziua de 5 Martie 1967, a încetat din viață în orașul Cluj, venerabilul nostru pastor, „decanul de vîrstă” al pasto- rilor din Uniunea de Conferințe A.Z.S. din țara noastră: fr. Truppel Victor.

Născut în Comuna Bociociu Mare, reg. Maramureș, la data de 15 martie 1874, fratele Truppel Victor, închide ochii în nădejdea cea puternică a învierii în vîrstă de 93 de ani, avînd pînă în ultimele sale clipe o conștientă clară și o nădejde puternică.

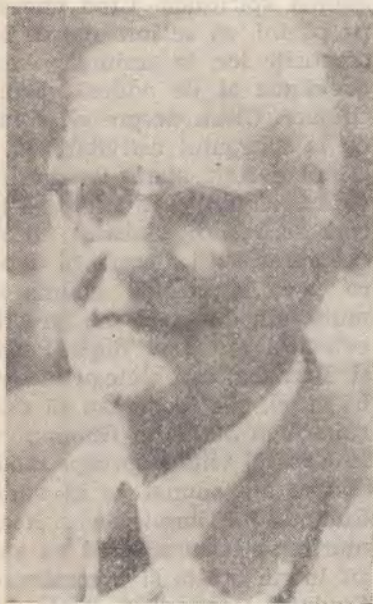
La data de 18 octombrie 1924 Truppel V. primește botezul în biserica Adventă, iar la data de 25 martie 1925, a fost angajat de Uniunea de Conferințe, la Cluj. În 1928 este consacrat la Sibiu ca pastor al bisericii adventiste. Ca profesor a predat organizația, retorica și alte materii.

În 1932 este pastor deservent la Cluj, apoi Oradea. Din anul 1943, este pensionar și se stabilește la Cluj. În ziua de 5 martie 1967, închide ochii în nădejdea credinței advente.

Serviciul înmormîntării s-a desfășurat pe data de 8 Martie a.c. la capela cimitirului din Cluj. Frații Delea Alexandru și Tachici Ioan au rostit cuvinte de mîngiere și nădejde, respectiv la capelă și la mormîntul celui decedat.

Toți cei prezenți cu acea ocazie, au adus ultimul omagiu celui dispărut, care a fost totdeauna un model vrednic de urmat.

Comitetul Conferinței Cluj

La fântina lui Iacob

*Prin Samaria odată
Cînd trecea Isus trudit,
La un puț săpat de Iacob
El și-ai Săi a poposit.*

*Din Sihar veni acolo
O femeie cu-o găleată.
Zis-a Domnul : „Apă vie
Ție pot să-ți dau îndată.*

*Din această apă sfîntă
Tu și toți ai tăi azi bind
Nu veți înseta, femeie,
Nu veți înseta nicicînd“.*

*S-a-ntrebat atunci femeia :
„Nu cumva Tu ești Isus ?
Domnul i-a răspuns : „Acela,
Sînt chiar Eu, precum ai spus“.*

*Auzind mărturisirea
Mult s-a bucurat femeia
Și-n cetate cu grăbire
S-a dus chiar în clipa-aceea.*

*Ea intrînd pe porți strigat-a :
„Mesia la noi sosit-a ;
Veniți să-L vedeți ! De vale
La fîntînă poposit-a“.*

*Au ieșit atunci la Domnul
Mulți să ia învățătură
Și din cei ce-L ascultară
Nu puțini în El crezură.*

. . . . .

*Cel ce bea din apa vieții
Nicicînd nu va înseta ;
Ba mai mult : această apă
Viață veșnică-i va da.*

I. Bătrîna-Voivodeni

Curierul
ADVENTIST